

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w G. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.R. Piotr Gensikowski

Protokolant: Wioletta Fabińska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. A. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 czerwca 2018 r.

sprawy karnej

### **P. B.**

s. P. i M. z.d. B. , ur. (...) w G., obywatelstwa polskiego, zam. (...)-(...) G. ul. (...), PESEL: (...), karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 27 grudnia 2017 r. w G. u zbiegu ulic (...) nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...), którym kierował po podaniu z pojazdu oznakowanego policji sygnału do zatrzymania przy użyciu sygnału dźwiękowego oraz sygnału świetlnego przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego, oddalając się z miejsca kontroli zatrzymując pojazd na skrzyżowaniu ulic (...) **tj. o czyn z art. 178b k.k.**

### **o r z e k ł :**

1. Oskarżonego **P. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. występku z art. 178b k.k. i za to na podstawie art. 178b k.k., po zastosowaniu art. 37a k.k. oraz art. 33 § 1 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki wynosi 20 zł (dwadzieścia) złotych,
2. Na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, przy czym na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów, a do chwili wykonania tego obowiązku zakaz nie biegnie,
3. Zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty, zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, którymi obciąża Skarb Państwa

## UZASADNIENIE

Dnia 27 grudnia 2017 r. w godzinach porannych w G. ulicą (...) jechał samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) do pracy.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. B. (k. 17v.)

W tym samym czasie u zbiegu ulic (...) funkcjonariusze policji przeprowadzali kontrolę pojazdów. Około godziny 5:45 funkcjonariusz policji przy użyciu latarki ze światłem czerwonym dał sygnał P. B. do zatrzymania pojazdu. Kierujący nie zatrzymał się, lecz z dużą prędkością oddalił się od miejsca kontroli. W związku z tym funkcjonariusze policji podjęli pościg za kierowcą. W trakcie pościgu używali sygnałów dźwiękowych oraz świetlnych nakazujących zatrzymanie

pojazdu. W wyniku pościgu funkcjonariusze policji ujawnili ścigany pojazd na skrzyżowaniu ulic (...), ale wewnątrz nie było kierowcy.

dowód: zeznania świadka Ł. K. (k. 10v.), zeznania świadka M. K. (k. 25v.), zeznania świadka P. K. (k. 28v.)

O godzinie 8-ej stanął się w siedzibie Komendy Miejskiej Policji w G. P. B.. Kierowca po przebadaniu alkomatem okazał się trzeźwy.

dowód: zeznania świadka Ł. K. (k. 10v.)

P. B. był jednokrotnie karany za przestępstwo z art. 286 k.k.

dowód: karta karna (k. 33)

Oskarżony **P. B.** w toku postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego. Składając wyjaśnienia oskarżony podał, że nie wiedział, czy policjant zatrzymuje jego pojazd i dlatego odjechał, a nadto zaprzeczył, aby policjanci w trakcie pościgu używali sygnałów dźwiękowych albo świetlnych (k. 17v.). Przytoczone wyjaśnienia zostały następnie przez oskarżonego podtrzymane w toku postępowania sądowego (k. 47v.). Oceniając przytoczone wyjaśnienia oskarżonego sąd nie dał im wiary w zakresie, w jakim pozostawały one sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Wiarygodności wyjaśnień oskarżonego sprzeciwiała się treść zeznań świadka **Ł. K.** (k. 10v., k. 48), świadka **M. K.** (k. 25v., k. 47v.-48), a także świadka **P. K.** (k. 28v., k. 48), którzy zgodnie podali, że w trakcie pościgu za oskarżonym używali sygnałów dźwiękowych oraz świetlnych nakazujących oskarżonemu zatrzymanie pojazdu. Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków na okoliczność przebiegu pościgu za oskarżonym, gdyż znajdowały potwierdzenie w dokumentach w postaci kopii notatnika (k. 1-2). Sąd dał wiarę tym dokumentom, a także innym zgromadzonym w sprawie, gdyż żadna ze stron, a także sąd z urzędu, nie dopatrzył się podstaw, aby zakwestionować ich autentyczność oraz prawdziwość.

**P. B.** został oskarżony o to, że w dniu 27 grudnia 2017 r. w G. u zbiegu ulic (...) nie zatrzymał niezwłocznie pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...), którym kierował po podaniu z pojazdu oznakowanego policji sygnału do zatrzymania przy użyciu sygnału dźwiękowego oraz sygnału świetlnego przez osobę uprawnioną do kontroli ruchu drogowego, oddalając się z miejsca kontroli zatrzymując pojazd na skrzyżowaniu ulic (...) **tj. o czyn z art. 178b k.k.**

Oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy z punktu widzenia treści art. 178b k.k. należało uznać, że oskarżony **P. B.** popełnił zarzucany mu czyn zabroniony. Oskarżony werbalnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, choć treść jego wyjaśnień nie potwierdzała tego oświadczenia oskarżonego. W świetle stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie nie ulegało jednak wątpliwości, że oskarżony nie zastosował się do poleceń zatrzymania pojazdu sygnalizowanych przez funkcjonariuszy policji, znajdujących się w radiowozie, dźwiękowo oraz świetlnie. Ustalenie w tym zakresie wynika z zeznań świadków Ł. K., M. K. oraz P. K..

Przestępstwo przewidziane w art. 178b k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od trzech miesięcy do lat pięciu. Rozważając wymiar kary wobec oskarżonego **P. B.** Sąd miał na względzie następujące okoliczności. W ramach dyrektywy odwołującej się do stopnia społecznej szkodliwości Sąd na niekorzyść oskarżonego miał na uwadze brak usprawiedliwionych przyczyn niestosowania się przez oskarżonego do poleceń zatrzymania pojazdu. Z kolei z punktu widzenia dyrektywy prewencji indywidualnej na niekorzyść oskarżonego przemawiała jego uprzednia jednokrotna karalność za przestępstwo przeciwko mieniu (k. 33). W świetle powyższych okoliczności branych pod uwagę przy wymiarze kary Sąd uznał, że wystarczającym dla zapobieżenia popełnienia przez oskarżonego kolejnego występku jest wymiar kary 80 stawek dziennych grzywny po 20 złotych każda ze stawek. Zdaniem Sądu kara wymierzona oskarżonemu stanowi zadośćuczynienie dyrektyw przewidzianych w art. 53 § 1 k.k. Przede wszystkim jest ona, z uwagi na jej rodzaj i wysokość, odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu przestępnego, który nie był znaczny. Zdaniem Sądu kara ta nie przekracza stopnia winy oskarżonego, a jej rodzaj odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej. Wymiarowi kary grzywny nie sprzeciwia się uprzednia karalność oskarżonego za przestępstwo. Należy wszakże mieć na uwadze, że poprzedni wyrok skazujący został wobec

oskarżonego wydany w 2008 r. za przestępstwo innego rodzaju, a mianowicie przestępstwo przeciwko mieniu. Wymierzona kara grzywny nie pomija również względów związanych z potrzebą realizacji prewencji generalnej. W ocenie Sądu stanowi ona wszakże sygnał dla środowiska oskarżonego, że popełnienie wymienionego przypisanego mu czynu nie jest bezkarne, lecz związane z określoną dolegliwością finansową. Ustalając wysokość jednej stawki sąd miał na uwadze miesięczne dochody oskarżonego w wysokości 1500-2000 złotych (k. 17). Z tych względów orzeczono jak w punkcie 1-szym wyroku.

W punkcie 2-gim wyroku orzeczono wobec oskarżonego na podstawie art. 42 § 1a pkt 1 k.k. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Orzekając ten środek karny w tym wymiarze na niekorzyść oskarżonego potraktowano brak usprawiedliwionych przyczyn niestosowania się przez oskarżonego do poleceń zatrzymania pojazdu, a na korzyść jego uprzednią niekaralność za czyny przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Celem wykonania tego środka orzeczono także obowiązek zwrotu dokumentu na podstawie art. 43 § 3 k.k.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd w punkcie 3-cim wyroku zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty, a także wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa. Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie konieczność utrzymania przez oskarżonego trójki małoletnich dzieci (k. 17).